

Novus Ordo mše zničila identitu Církve

Lyle J. Arnold, Jr.

Katolická Církev učí, že „Poslední večeře byla skutečná oběť“ (1). Malachiášovo proroctví to potvrzuje, protože jak se konstatuje v *Dictionary of Dogmatic Theology* (Slovník dogmatické teologie):

„Předpovídá oběť, jejíž rysy svatosti a univerzality jsou potvrzeny pouze ve mši a tradici, která svou liturgickou praxí a otevřenými svědectvími Otců, nás ujišťuje o Kristově vůli ustavit skutečnou a pravou oběť, která přetrvá až do konce světa (1 K 11:26) (2).

Svou bulou *Quo primum* užil papež sv. Pius V. jak legislativní, tak učitelskou autoritu, aby kodifikoval tridentskou mši, „která přetrvá až do konce světa“. Toto jeho uzákonění nastalo, protože taková kodifikace mše byla dokonalá a také proto, že viděl, že to je jediná odpověď pro katolickou „jednotu a čistotu víry, bohoslužby, nauky a morálky“ (3) po revoltě Luthera a Jindřicha VIII. Dobře si povšimněte výše zmíněných slov, že „rysy svatosti a univerzality oběti jsou potvrzeny pouze ve mši a tradici“.

Ve své „reformě“ mše se arcibiskup Annibale Bugnini pokusil vystoupit proti tridentské mši jako „jediné“ legitimní formě mše v latinském ritu. Měl možnost vyřadit „mši“ i „tradici“. Velké vítězství těch, kterých se chtěl sv. Pius V. vyvarovat! Slyšte Bugniniho slova, že *Novus Ordo* je „velkým vítězstvím katolické Církve“ (4).

Je těžké vzdorovat hypotéze, že Pavel VI. se pokusil odkodifikovat mši, protože s její nepřítomností, bez „oběti“ a bez „tradice“ mohl satanův kouř proniknout dovnitř okny.

Svatý Vincenc z Pauly, který žil v době prosazení *Quo primum*, si všimnul, jak je ve Francii sjednocení obřadů nutné. Skutečně ve svém díle *Rozhovory* svědčil o „ohavnosti a rozmanitosti mešních obřadů, a že jednou viděl osm kněží sloužit mši osmi různými způsoby“. (5) Bugniniho liturgické fantazmagorie mohou být prováděny nespočtem způsobů jako „přípustná“ liturgie, a to nezmiňujeme nepřípustné způsoby.

Ohledně nespočetných forem mši povolených liturgickou reformou Pavla VI. si P. Bryan Houghton správně všimá:

„Jestliže by se každá přípustná kombinace čtyř kánonů, mše slavné, zpívané, tiché, recitované, v latině a v národních jazycích částečně nebo úplně, slavné, koncelebrované a tiché, s účastí a bez účasti laiků v různých stupních atd., jestliže by se brala v potaz, existovalo by nějakých 250 ritů, které, zmnoženy tisícem jazyků a dialektů, by daly čtvrt milionu přípustných forem mše... Skutečností je, že křesťanská modlitba je nadpřirozeným úkonem řízeným nadpřirozeným darem víry. Není to proces obyčejného uvažování. Zredukováním nejvyšší modlitby mše na lidskou aktivitu intelektuálního chápání existuje vážné nebezpečí, že se věřící naučí, jak se nemodlit“ (6).

Myslím, že tvrzení, že *Novus Ordo* je špatné, se dá demonstrovat. Zkusím to deduktivně a induktivně.

Deduktivní úsudek používá Aristotelův zákon identity (7). Znamená následující:

Tridentská mše způsobuje jednotu.

Mše *Novus Ordo* způsobuje nadměrnou rozmanitost.

Jednota je známkou identity Církve.

Proto tridentská mše odpovídá identitě Církve, zatímco *Novus Ordo* ničí její identitu.

Když se obrátíme k induktivnímu argumentu, je možné ověřit experimentálně, že zavedení nové mše zapříčinilo, že Církev ztratila svou historickou identitu a stala se stále podobnější herezím, proti kterým dříve bojovala.

Podle slov, která se týkají třetího fátimského tajemství a přisuzovaných papeži Ratzingerovi, tajemství „varuje, že přijde špatný koncil“ a varuje „před změnami v liturgii“ (8). Přesto domnělé tajemství zveřejněné v roce 2000 nezmiňuje nic o špatném koncilu nebo změnách v liturgii.

Od roku 1970 byla tridentská mše de facto zneprístupněna. V červenci 2007 *Motu proprio* Benedikta XVI. uvolnilo tridentskou mši za jistých podmínek. Přesto *Novus Ordo* zůstává hlavní formou bohoslužby

v koncilové Církvi. *Motu proprio* se zdá strategické ve své povaze, protože mělo účinek při zakrytí papežova *Dopisu čínským katolíkům* vydaném 30. června 2007 (9). Náš Pán nás varoval ohledně „lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci“ (Mt 7:15). Mohl by to být odkaz na pokračující mlčení o třetím tajemství a plánu *mota proprio*, které, jak se zdá, má očistit dopis čínským katolíkům?

(1) Parente, Piolanti, Garofalo, *Dictionary of Dogmatic Theology*, Milwaukee: Bruce Publications, 1951, str. 178.

(2) *tamtéž*

(3) Robin Anderson, *St. Pius V*, TAN: Rockford, Illinois, 1978, str. 91.

(4) Michael Davies, *How the Liturgy Fell Apart — The Enigma of Archbishop Bugnini*, apud *The Remnant*, 15. května, 2007, str. 6.

(5) Anderson, *St. Pius V*, str. 92.

(6) Bryan Houghton, letter apud *The Latin Mass Magazine*, Summer 1997, str. 44-45.

(7) Viz *The Laws of Thought and the Heresy of Progressivism*, zaslané na tento web 3. srpna 2007.

(8) Paul Kramer, "The Imminent Chastisement for Not Fulfilling Our Lady's Request," *The Fatima Crusader*, léto 2005, str. 36.

(9) Viz *Benedict Delivers Underground Chinese Catholics*, Marian Horvat a *The Motu Proprio*, after the Emotions, Atila Guimaraes

Zdroj: [Tradition in Action](#)

Překlad: D. Grof